

også tænkes ind i de forskellige kriseresponsinitiativer, som tages. Det gælder naturligvis indsatser i forhold til uddannelse og sundhed, men også i forhold til hele vækstdagsordenen.

Fremtidens vækst og velfærd i udviklingslandene ligger jo i stor grad hos kvinderne. Men hvor det er lykkedes at sætte ligestillingen på dagsordenen i forhold til uddannelse, er der stadig lang vej at gå i forhold til indsatsen i de økonomiske sektorer. Det er et emne, som jeg vil drøfte med Verdensbankens præsident Zoellick, når jeg rent faktisk har lejlighed til at mødes med ham i morgen.

De seneste vækstprognoser for Afrika illustrerer, at væksten ikke kommer af sig selv, at der ganske enkelt skal mere til – ellers sættes vigtige udviklingsmæssige fremskridt, som vi har opnået – baseret på høj økonomisk vækst det seneste årti – over styr. Vi skal tænke uden for de traditionelle udviklingsstrategier, ikke kun på kort sigt for at afbøde krisens konsekvenser, men også på længere sigt for at sikre øget økonomisk vækst.

Det er faktisk netop, hvad Afrikakommission har gjort. Hovedparten af kommissionens medlemmer er som bekendt afrikanske ledere, og kommissionens forslag er netop udtryk for, hvad centralt placerede afrikanere anser for udviklingsprioriteterne anno 2009. Støtte til vækst og beskæftigelse med tryk på begge dele. Kommissionen er enedes om en række anbefalinger og 5 helt konkrete internationale initiativer, som er rettet mod at fremme vækst og beskæftigelse med udgangspunkt i den private sektor.

Den økonomiske krise har gjort det endnu vigtigere at fokusere på den private sektors rolle i at skabe job og sikre vækst. Den private sektor er således nøglen til at sikre en bæredygtig udvikling og dermed varig fattigdomsbekæmpelse og til at reducere afhængigheden af bistand og udenlandske kapitalstrømme.

Kl. 15:29

I den aktuelle økonomiske krise er det særlig Afrikakommissionens initiativ om etablering af en lånefacilitet, der er helt central. Formålet er at støtte den finansielle sektor i at nå ud med lån til små og mellemstore virksomheders investeringer, og her er jeg helt sikker på at der er et kæmpe uudnyttet vækstpotentiale og dermed også et stort potentiale for jobskabelse på det afrikanske kontinent. Lånegarantifaciliteten vil i øvrigt blive gennemført i samarbejde med Den Afrikanske Udviklingsbank.

Ud af krisen springer også nye muligheder for de afrikanske lande. Produktioner nedlægges i mere udviklede lande. Når krisen vender, vil disse produktioner ikke nødvendigvis blive genoptaget samme sted; de vil blive genoptaget i de lande, der tilbyder det bedste investeringsklima, dvs. er mest konkurrencedygtige. Afrikakommissionens initiativer vil bidrage til, at Afrika kan få en langt større rolle som producent af varer på verdensmarkedet.

Men vi skal ikke kun tænke vækst, vi skal også tænke grøn vækst. Den økonomiske krise må ikke bidrage til at forværre klimaforandringerne yderligere. Tværtimod skal bekæmpelse af klimaforandringer og den økonomiske krise gå hånd i hånd. Både de menneskelige og økonomiske omkostninger vil blive enorme, hvis vi ikke forstår at håndtere denne udfordring. Det gælder ikke mindst i de fattigste udviklingslande.

Klimaudfordringerne vil påvirke adgang til drikkevand, fødevarerproduktion, den globale sundhedstilstand og miljøet generelt. Mange millioner mennesker vil blive ramt, og fænomener som sult, oversvømmelser og mangel på rent drikkevand vil blive mere udbredt, i takt med at den globale gennemsnitstemperatur stiger. Det har vi simpelt hen ikke råd til – krise eller ej.

Det er vanskeligt, men vi skal se mulighederne, ikke kun begrænsningerne i den aktuelle økonomiske krise. Krisen må ikke forhindre os i at handle her og nu. Der er ingen modsætning mellem økonomisk vækst og en ambitiøs klimaindsats.

Den økonomiske krise øger risikoen for, at den globale frihandel ruller baglæns i de kommende år. Både i forhold til nationale stimulpakker og på det handelspolitiske område har vi set ganske bekymrende tendenser. Til forskel fra krisen i 30'erne har vi nu EU og verdenshandelsorganisationen WTO, som har afgørende betydning for, at protektionismen ikke løber løbsk.

Øget protektionisme og nedgang i verdenshandelen kan medføre, at krisen bliver længere og dybere for alle lande, også for verdens fattigste lande. Det er derfor fortsat en dansk hovedprioritet at afslutte frihandelsforhandlingerne i WTO, den såkaldte Doharunde, der som bekendt jo netop er en udviklingsrunde. En positiv afslutning på Doharunden vil være den bedste forsikring mod protektionisme.

Som supplement til forhandlingerne i WTO støtter Danmark indgåelsen af regionale og bila-